2022. szeptember

Áldás Békesség

Az angyalföldi reformátusok hírlevele

A tartalomból:

Magyarázatok a Heidelbergi Kátéhoz 2

Lelkészi köszöntő 3

Tanévnyitó Istentisztelet 3

Riport Véha Krisztina hitoktatóval 4

A hitre nevelés... A tanév hittanoktatásáról 5

Beszámolók a gyülekezeti táborokról 6

„Áldás Békesség" –

a Budapest-Angyalföldi Református Egyházközség időszaki kiadványa

A szerkesztőség címe:
1139 Budapest, Frangepán u. 43.
Telefonszáma: +36 1 350-8659
e-mail:
budapest-angyalfold@reformatus.hu
Honlap: www.frangepan.hu

A lap készítésében közreműködött:
Baján Álmos, Bartal Zsuzsanna, Goldbach Ferenc, Koroknai-Tegez Ferenc, Latyák Noémi, Lindner Gusztávné, Dr. Lindner Gyula, Szloboda József

A gyülekezet számlaszáma:
10700691-25603301-51100005

(Kérjük, hogy közlemény rovatban az adományozó nevét és címét szíveskedjenek feltüntetni.)

FALU TAMÁS

ÚJ SZÓVAL

Új szóval újat mondani,
Ami régi, lebontani.
Új világot építeni,
Új jövendőt mélyíteni.
Kövezni az új utakat,
Amelyeken új sors halad.
Látni új földet, új eget
És újra indulni veled.

KOROKNAI-TEGEZ FERENC

Magyarázatok a Heidelbergi Kátéhoz – 14 . úrnapja

35. kérdés: „Mit tesz az, hogy „fogantaték Szentlélektől, születék szűz Máriától”?”
Heidelbergi Káté, kiadás éve: 1563, szerzők: Olevianus Caspar (27) és Ursinus Zacharias (29)

„Ímé, a szűz fogan méhében , és szül fiat, s nevezi azt Immánuel-nek (Velünkazisten-nek)”
(Ézsaiás 7:14)

Ember és Isten közötti távolság

Minden ember szeretne beletekinteni abba a világba (és megérteni azt), ahol nem a földön megtapasztalható fizikai törvények uralkodnak. Ezt néhányan mikroszkópjukkal, néhányan távcsöveikkel, néhányan matematikai képleteikkel, néhányan tudatmódósító szerekkel, néhányan pedig imádkozva, Bibliát olvasva teszik meg. Nem mindenki, de a legtöbben találnak valamit, ami magyarázatot ad kérdéseikre. Ugyanakkor mindannyian tudjuk, hogy a teljes választ sosem találhatjuk meg (e földi életben). Akkor sem, ha tornyot építünk Bábelben, akkor sem, ha robotokat küldünk a mély-űrbe, akkor sem, ha hipotéziseket állítunk fel. Az Istennel való szoros kapcsolatot, ami a teremtésben „ímé igen jó” volt, a bűnesettel elveszítettük, s ami maradt az legfeljebb próbálkozó nyújtózkodása lelkünknek.

Az ember lépése Isten felé

Nincs más, mint hogy minden nap alázattal leboruljunk előtte. E három szóból bármelyiket megspórolni szeretnénk, vagy mással helyettesíteni, abból azonnal tévedés és félresiklás következik. Lehet, hogy eleinte ez nem észrevehető, de a bukás pillanatából visszatekintve jól látható, hogy az első apró, lényegtelennek tűnő mulasztás mily nagy következményekhez vezetett. Az ember nem közeledhet Isten felé máshogy, csak mint Eszter királyné: alázatos böjtölésben reménykedve várta, amíg a király megszólítja és rátekint. Az ember Isten szólongatásával is legfeljebb csak várja, hogy a Mindenható lehajoljon hozzá.

Isten lépése az ember felé

És akkor kiderül, hogy amikor mi még csak terveztük a várt és remélt Vele való találkozást, akkor Ő már tudta, hogy miként fog hozzánk hajolni. Mert olyan Istenünk van, aki nem tartani akarja a távolságot (nehogy beszennyezze magát tőlünk), hanem folyamatosan vágyik közelségünkre, hogy megszentelhessen minket. Személyre szabottan, egyénenként szólít meg. Legtöbbször a saját tapasztalatainkat nem is tudjuk teljesen elmondani másoknak. Jézussal belép test szerint is az ember földi valóságába. Jeremiás (könyvének 10. részében) arról vall, hogy a teremtett világon NINCS semmi, ami hozzá mérhető lenne. Mégis a próféták jövendölése arról szól, hogy amikor (az ember nyomorúsága miatt) Isten közénk lép, akkor a teremtmény formáját ölti magára anélkül, hogy szennyeződne.

Szentlélektől, szűz Máriától

Tudjuk miként örököljük szüleinktől testünk formáját, arcunk kinézetét, belül hordozott betegségek kockázatát. Bár az tűnik kézenfekvőnek, hogy a viselkedést eltanuljuk, pedig bizony néha még az is kódolva van. A „fogantaték Szentlélektől, születék szűz Máriától”, ez az indulásnál szerezhető rombolást küszöböli ki. Jézus Krisztusban Isten magára ölti a „ruhát” anélkül, hogy ez meghatározná döntéseiben. Érzi a kényszerítő erőt (ha lehetséges múljék el tőlem a pohár) de csalódás és megrendülés nélkül viszi végbe megváltó munkáját.

Velünk-e az Isten? (Hogyan van?)

Az, amit Ézsaiás érzett, tudott, hirdetett, az amit mi megismertünk, éneklünk, és amibe mindenkor kapaszkodhatnánk, miként alakítja napjainkat döntéseinket? Azt hiszem, éppen a legfontosabb életszakaszainkban nem tölti be TELJESEN a szerepet (s válik életünk támaszává), amire már a világ teremtésekor el volt készítve számunkra. Mi esendő és bukásra való életünkkel még sehol sem voltunk, amikor a Kezdetben már ott volt az Ige. Végig velünk volt, csak a szemünk homályosodott el arra, hogy felfedezzük és megértsük, Isten milyen megváltást készített számunkra. Helyette elképzeltük és fikciókba, rosszabb esetben szabályokba tömörítettük azt az ívet, amit szerintünk Istennek be kellene járnia ahhoz, hogy nekünk jó legyen.

Hogyan lesz?

Ha nem a Szentlélektől fogant szűztől született Krisztusra tekintünk, sehogyan sem lesz. Illetve ami lesz, és amit tervezünk, az a totális kudarc Krisztus nélkül. A világ rendülni és szétesni látszik… Ebben a világban a Krisztus nélküli emberek sebtapasszal próbálják egybenntartani a repedéseket. Miközben éppen Isten akarata engedi darabokra hullani a világnak azt a részét, amelyik nem válaszol az Ő megkeresésére.

Hogyan lesz? Úgy, hogy aki belekapaszkodik a Velünkazisten-be, azt megérinti Isten érthetetlen és magyarázhatatlan aláhajlása Krisztusban.

Olvasandó: Máté evangéliuma 6. rész 25-34. verse

Kedves Testvérek!

Ez egyre rosszabb! – mondja mindenki. Mi lesz télen? Mi lesz az árak elszabadulásával? Mi lesz velünk? Tényleg, mi lesz? Tudod-e megnövelni a termetedet egy arasszal? Nem! Akkor miért görcsölsz? A biztonság hamis illúziójában ringattuk magunkat. A világ elfelejtette, hogy étkezés előtt és után imádkozzon. Mert ha szikkadt egy kicsit a kenyér, kidobjuk. Ha elromlik ez vagy az, minek javítani, veszünk másikat. Az emberek elkezdtek álproblémákkal foglalkozni, és meghatározni az új trendet, ami majd elhozza az Aldous Huxley által leírt szép új világot. Eléri-e valaha az emberiség ezt az álmot?
A válasz egyszerű: Nem! Miért? Mert emberek vagyunk, akik nem szabványosíthatók, aki érzelemmel, értékrenddel, és lélekkel rendelkeznek.

Akkor hát mi a megoldás?
Kipróbált alapra kell építenünk, ami szerintem az Isten üzenete. Ő nem ígér olyan dolgot, ami nem lesz valóság: „hallotok háborúktól". Ő nem kelt illúziót, hamis boldogságot ígérve: „mert a szegények mindig veletek lesznek". De azt is mondta, hogy „úgy szereti e világot, hogy egyszülött Fiát adta érte". Azt ígérte, hogy „veletek leszek minden napon". Meg azt is, hogy „nem a félelem lelkét kaptuk". Mi itt ezzel a lélekkel indulunk az év hátralévő részének, és erről teszünk bizonyságot, mert megtapasztaltuk, hogy velünk az Isten.
Csak röviden vázolom, hogy miben is: nyáron 4 táborunk volt gyerekeknek és fiataloknak. Isten megmutatta a jövőt nekünk a gyerekek mosolyában.
Több mint 300 hittanos gyermeket fogunk tanítani a most induló tanévben. Lesz egy új hitoktatónk is, reméljük otthonra talál a gyülekezetben.
Itt szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy nagyon várjuk a konfirmációra a nyolcadikos gyerekeket. Ugyancsak szeretettel várunk a vasárnapi gyerekistentiszteletre minden korosztályt. Sokan azt gondolják, elég az iskolai hittan, de semmi nem pótolja a gyülekezeti közösséget, amelyben megélhetjük az összetartozás biztonságát.
A templomunk kívül-belül megújul, sőt egy pályázat révén még napelem is kerül rá. Ha végre lebontják az állványt, olyannak fogjuk látni, mint száz éve, amikor megépült. Szeretnénk novemberben egy hálaadó istentiszteletet tartani Isten végtelen szeretetéért, amivel minket angyalföldi reformátusokat szeret. Csodákat élünk meg! Olyan sok írnivalóm lenne még, de kevés ez az egy oldal, amit a szerkesztőtől kaptam, hogy mindent felsoroljak, de talán ízelítőnek ennyi is elég.
Szabad félnünk? Igen, de dönthetünk úgy is, hogy letesszük életünket Isten kezébe, mert csak így van értelme mindennek. Ezért ismétlem újra és újra a hívogatást: jöjjetek, legyetek élő tagjai a gyülekezetnek hétről-hétre, vasárnapról vasárnapra. Nézzétek honlapunkon a programokat és bátran kapcsolódjatok be valamelyikbe.

Szeretettel:

2022 augusztusában

Szloboda József lelkipásztor

Tanévnyitó istentisztelet

2022 szeptember 11-én vasárnap, délelőtt 10 órakor

Szeretettel várjuk a gyermekeket, családjukat, tanáraikat és minden gyülekezeti tagot!

DR. LINDNER GYULA

„Isten ott van a bizonytalanságban is”

Interjú Véha Krisztina hitoktatóval

Véha Krisztinának hívnak, Debrecenben születtem 1993 őszén, keresztyén családba. Ennélfogva egész pici koromtól kezdve jártam templomba, nagyon szerettem a gyerekórákat, és a hitem velem együtt nőtt. Családommal a Debrecen-Nagyerdei Református Gyülekezetbe jártunk. Amikor iskolás lettem természetes volt, hogy református intézménybe íratnak a szüleim. Itt a hitem még erősebb lett. Középiskolás koromtól kezdve rendszeresen végeztem szolgálatot a gyülekezetben, először a zenekarban, majd később ifi csoportok vezetésével. Ezekben az években körvonalazódott bennem a gondolat, hogy egyetemi tanulmányaimat a teológián végezzem. Amikor eljött a felvételi ideje, jelentkeztem, és felvételt nyertem a Debreceni Református Hittudományi Egyetemre, először lelkész szakra, de később beláttam, hogy az én utam a tanítás, és végül katechéta-lelkipásztori munkatárs (hitoktató) szakon végeztem. Egyetemi éveim alatt tagja voltam a Debreceni Református Egyetemi Gyülekezetnek, ahol szintén zenei szolgálatot végeztem, hatalmas örömmel.

Az egyetem elvégzése után az utam Budapestre hozott, és nagyon hálás vagyok, hogy szeptembertől az Angyalföldi Református Gyülekezetben szolgálhatok hitoktatóként. Örülök, hogy itt lehetek, és remélem sokáig szolgálhatok ebben a közösségben.

- Említetted, hogy már gyermekként templomba jártál Debrecenben. Kik vezettek a hit felé? Kik voltak rád a legnagyobb hatással a Bibliával való ismerkedés során?

Először is a szüleim, főként édesanyám. Ők voltak, akiktől először bibliai történeteket hallottam, és kaptam gyermekbibliát. Amikor nagyobb lettem, akkor a gyülekezetünk (Debrecen-Nagyerdei Református Gyülekezet) gyerekóráján hallgattam hatalmas érdeklődéssel „Ildikó néni” (Kristófné Máthé Ildikó) történeteit és élvezetes gyerekóráit. A Bibliával való ismerkedésben pedig igazán nagy hatással voltak rám általános iskolai hitoktatóim.

- Először lelkész szakra jártál az egyetemen. Milyen indíttatásból váltottál mégis, és választottad a hitoktatói pályát?

Amikor jelentkeztem az egyetemre, akkor biztos voltam benne, hogy lelkész szeretnék lenni. Nagyon szerettem a gyakorlati részét, különösen a legációkat, gyakorlatokat. Ezeken a legációkon és gyakorlatokon bepillantást nyerhettem egy-egy gyülekezet életébe, működésébe, és idővel rá kellett jönnöm, hogy túl nagy falat lenne nekem majd a jövőben. Abban viszont teljesen biztos voltam, hogy egyházi pályán szeretnék maradni. A gyerekeket nagyon szeretem, mindig is jól kijöttem velük, és így nem volt kérdés, hogy a hitoktatást válasszam. És úgy fest nagyon jól döntöttem, mert nagyon szeretek tanítani.

- Mennyire nehéz manapság a hittanórákon gyermekeknek mesélni Isten dolgairól? Arra gondolok, hogy nehéz időszak van mögöttünk, és nem kevésbé nehéz előtt állunk. Járványok, háború, biztosnak hitt támpontok válnak viszonylagossá. A gyermek, akinek éppen formálódik a világlátása, hite, ijesztő dolgokat lát maga körül.

Véleményem szerint nem sokkal nehezebb, mint korábban. Fontosnak tartom a gyerekekkel megismertetni a gondviselő Istent, megismerni azokat a dolgokat, amiket Istentől kapunk, és hálát adni értük. Ezekben a nehezebb időkben azt tudnám mondani a gyerekeknek, amit magamnak is mondok mindig. Bízni kell Isten kegyelmében, és ügyelni arra, hogy szeretet legyen a szívünkben, mert

▶▶▶

LATYÁK NOÉMI, BAJÁN ÁLMOS

Hitre nevelés társas relációban

A 2022/23-as tanév célkitűzései a gyülekezeti hittanoktatásban

A hitét aktívan gyakorló keresztyén sokszor találja magát olyan beszélgetésben, amiben felmerül a kérdés, mégis miért jár templomba?! Majd a kérdés miértjét taglalva hangzik el a következő mondatok egyike: "Én is hiszek Istenben, de nekem nincs szükségem rá, hogy templomba járjak." vagy a "Van nekem hitem, de az magánügy."

Így jogosan merül fel a kérdés: Egyáltalán fontos-e gyülekezeti közösségbe járni? Fontos-e a közösség megélése hitünk gyakorlásához?

A válasz természetesen az IGEN és a nagyon is FONTOS. Szeretnénk, hogy a ránk bízott gyermekek pontosan tudják és megéljék, miért is ilyen fontos!

A gyermekek személyiségfejlődésük során előbb-utóbb a természetfelettivel kapcsolatos kérdésekkel találják szemben magukat, hiszen a transzcendenciára való igény minden emberben jelen van. Fontos, hogy a gyerekekben kialakuló vallásos érzület tudatossá, sőt hitvallássá váljon: "az ember elismeri végességét és tudatában van annak, hogy élete és lénye teljes mértékben függ a végtelen, örök Teremtőtől."

Az is ismert tény, hogy az egyén individualizációja csakis közösségi keretek közt teljesedhet ki. Az olyan fontos egyéni képességek, mint az ítélőképesség, önkontroll és felelősségtudat is csak társas relációban alakulhat ki.

Láthatjuk tehát, hogy e két komponens fontos része a személyiségfejlődésnek. Mi pedig, a gyermekekkel foglalkozó hittanoktatók, valljuk, hogy Jézus Krisztus akaratából szükségünk van egymásra, és azt, hogy csakis Jézus Krisztus által találhatunk igazán egymásra. Így kiemelten fontosnak tartjuk a gyermekek gyülekezeti közösségben történő hitre nevelését. Ezért a 2022/23-as tanévben az alábbi programok segítségével szeretnénk a gyermekek személyiség- és hitbéli fejlődését támogatni:

Rendszeres alkalmaink:

A gyülekezeti hittanoktatás a vasárnapi gyermek-istentiszteletek (10 órától) keretein belül az I. félévben a Boldogmondásokat fogja követni olyan történeteken keresztül, amelyek kifejtik a magvas mondások értelmét/lényegét a fiatalabb templomba-járók számára is.

A havonta egybeeső férfi és női bibliakör idején létrejövő gyermek alkalmakra idén „komoly" programokkal készülünk a gyermekek részére „Gyikfa Klub" néven (Gyermekek Isten Kapcsolatát Fejlesztő Alkalmak). Havi váltásban társasjátékos (Noémi néni és Álmos bácsi vezetésével), kvízes-sorversenyes (Noémi és Krisztina néni vezetésével), zenés (Kriszti néni és Álmos bácsi vezetésével) és kézműves (Krisztina és Kriszti néni vezetésével) délutánokat tervezünk.

A társasjátékos alkalmakon szeretnénk színes választékkal szolgálni az „analóg multiplayer"-ek rajongóinak, bizonyítván az értelmes közösségi tevékenység lelket óvó-mentő képességét. A kvízes-sorversenyes alkalmakkor a tanagyaghoz kapcsolódó, azt felelevenítő, elmélyítő és érdekességekkel szolgáló ismeretbővítés a célunk. A zenés délutánokon az Úr dicsőítése és az ünnepeinkre való készülődés mellett az énekes és hangszeres fejlesztésre is szeretnénk figyelmet fordítani. A kézműves foglalkozásokon pedig bibliai és vallási témákat dolgoznánk fel képzőművészeti eszközökkel.

Mindegyik programot úgy szeretnénk kialakítani, hogy minden korosztály részt vehessen benne.

---

ez átsegíthet bennünket sok mindenen. Igazából bízni lehet csak abban, hogy Isten megóv bennünket, mert mindannyiunk életének feladata van, ez alól egy ember sem kivétel. És a mi dolgunk, hogy megtaláljuk azt a feladatot, amit nekünk szánt a jó Isten. És ameddig érezzük azt, hogy számíthatunk egymásra és Istenre, addig nagy baj nem lehet. A korábbi generációkban, szüleink, nagyszüleink idejében is nagyon sok bizonytalanság volt az életben, hála Istennek mi nem ilyen időkben nőttünk fel. De Isten ott van a bizonytalanságban is, mint egy világítótorony, és utat mutat. Volt már ilyen a történelemben, ahogy elődeinknek, úgy nekünk is biztos pontot jelenthet Isten az imádságon keresztül.

- „Kezdőként" hol érdemes kezdeni a Biblia olvasását? Te melyik történettel, igével közeledsz ahhoz, aki most hall először Istenről?

Én mindenképpen azt javasolnám, hogy kezdje az elején. Ha teljesen „kezdő", akkor olvassa el egyszer úgy a Bibliát, mint egy regényt, így átfogó képet lehet kapni, miről is szól. Ezek után ha jobban szeretné magát beleásni, akkor ajánlom Philip Yancey 180 nap alatt a Biblián át című könyvét. Nekem személy szerint nincs egy jól bevált igém vagy történetem, amivel kezdek, az mindig az embertől függ, vagy egy adott beszélgetéstől, kontextustól. Minden embernél más és más az, ami megfoghatja, felkeltheti az érdeklődését.

2022 NYÁR

Az idén is, Istennek hála, megtarthattuk az összes hittantáborunkat.
Napközis tábor, Balatoni tábor, Ifis tábor és Tisza-túra.

Az alábbiakban következzen egy egy beszámoló, vegyesen táborozótól és önkéntes segítőktől egyaránt

Ha nem egy gyülekezet tagja lennék, azt mondanám, hogy az ez évi ifitábor szerencsésen alakult: A szervezési nehézségek megoldódtak, az idő majdnem egész héten jó volt, és nagyon sokan lejutottunk az előző évhez képest. Azonban mivel egy gyülekezet tagja vagyok, nyugodtan mondhatom, hogy az Úr kegyelme és áldása teremtette meg ezeket a lehetőségeket és körülményeket. Összegyűjtött minket az Úr a tábor előtt, hogy böjtöljünk és engedjük a Szentléleknek, hogy rávezessen minket, milyen témával kell foglalkoznunk, és milyen új módszerek felhasználásával.
A böjt sikere a táborban mutatkozott meg, ahol a Pál apostol leveleiben említett lelki ajándékokról beszélgettünk, vitatkoztunk. Ám ezen viták és beszélgetések nem puszta informális közlések voltak: A tábor nem titkolt célja a saját lelki ajándékunk /ajándékaink felismerése és megismerése volt, és én úgy érzem, hogy sikerrel jártunk.
A tábor végére mindenki felismerte azt, amit egyébként minden gyülekezeti tagnak fel kell ismerni:
Mindenki, értsd, mindenki kapott valamilyen lelki ajándékot, amivel az ő egyetlen és legfőbb feladata az Isten országának építése. Ennek a felismerése bár önmagában nem elég, de fontos alap, amire a közösségben élő hívő ember építkezhet. Ezt az építkezést pedig mi elkezdtük Gárdonyban, ahol az ez évi ifitábor helyszíne volt. A tóban fürdés, társasjátékozás, kirándulás, finom és bőséges étkezések pedig mind csak ráadás. Hálát adunk az Úrnak, és imádkozunk, hogy a következő év is ilyen jól sikerülhessen, és hogy ez a tábor jó értelemben nyomja rá bélyegét a következő tanévre.

Böröczfy-Végh Péter Ferenc

Gyerekek mondják:

Norman: *„Most is, mint minden évben, nagyon jó volt a tábor, mindig nagyon várom. A közösséget nagyon kedvelem, és azt hogy a tábori bibliai történetet sok játékkal szórakozással segítve ismerjük meg. Sokat imádkozunk, s ezért a jó Isten biztosan megáld bennünket."*

Marko: *„Nagyon örültem a közös zenélésnek, a vicceskedésnek, a sok játéknak a csendespihenő után. Én még a tanítást is élveztem. Jövőre is szeretnék menni"*

Ágoston: *Az előadás jó volt, különösen az, hogy volt benne tánc és hogy apa és anya megnézhette. tetszett az, amikor az Emmáékkal játszottunk a templomkertben, fociztunk, fogócskáztunk, és simogattuk a cicát. Jó sok gofrit ettünk, és nagyon finom volt."*

Rita: *„A vizi bombázás tetszett, az, hogy jó vizesek lettünk."*

Boldi: *„Teljesen más mint a hétköznapok! Nincs suli, sokat játszunk, az idén a pingpong volt a legjobb!"*

Oli: *„Minden évben a balatoni fürdést várom a legjobban. Barátokkal vagyok, és mindig lesznek új barátságok is! Egyszerűen jól érezzük magunkat!"*

Nagyon élveztem a tábort és már nagyon vártam, hogy jöhessek. Eddig nekem ez a tábor volt a legnagyobb élmény, mivel nagyon összehangolódott a csapat. Olyan dolgok is úgy alakultak mintha előre ki lett volna találva, amit nem lehetett előre megszervezni, mégis a lehető legjobban jött ki. Akkor alakulnak így a dolgok, ha a csapat - hitoktatók, önkéntesek és mindenki, aki részt vett a tábor munkájában, azonos hullámhosszon vannak. Ez Isten áldása, nem lehet tudni, hogy összejön-e, most viszont sikerült. Nagyon erős pozitív energiák voltak jelen, mindenki tele volt érzéssel, vitalitással, tenni akarással.

A gyerekek ennek megfelelően reagáltak, nagyon érezték ezt a pozitív légkört, ami tele volt szeretettel. Az őket körülvevő felnőttek arra törekedtek, hogy a résztvevők egy életre elvigyék ennek a csodálatos hétnek az emlékét. Mi, felnőttek, talán végig sem gondoljuk, hogy minden egyes mozdulatunkkal, minden reakciónkkal, arckifejezésünkkel valamit közvetítünk feléjük, melyeket ők hihetetlen érzékeny radarjaikkal vesznek. Nagyon nagy a felelősségünk, de mivel mindent szeretettel teszünk, olyan nagy hibát nem követhetünk el. Ugyanakkor kemény lecke, nagyon kell figyelni arra, mikor hogyan reagáljunk.

Nekem például otthon, az egyik tábori nap után erős elgondolkodnivalóm volt egy kisfiúval kapcsolatosan. A gyerekek játszottak, ő nem kapcsolódott be, szomorúan ült mellettem. Megkérdeztem, mi a baj, mitől szomorú, de ő azt válaszolta, hogy nincs semmi baj.

Nem akartam faggatni, féltem, hogy zavarba hozom, illetve féltem, hogy kínos helyzetet teremtek, aminek majd az lesz az eredménye, hogy másnaptól kerülni fog. Volt már ilyen tapasztalatom, azért írom le. Otthon nagyon bántam, miért nem kezdeményeztem egy eszélgetést. Másnap reggel volt alkalmam odamenni hozzá, megkérdeztem, hogy aludt, milyen kedve van, ő biztosított arról, hogy minden rendben van. Annyit mondtam, hogy amennyiben még sincs így, és akar beszélgetni, bármikor kész vagyok rá. Aznap láttam rajta, hogy örült annak, hogy figyelek rá. Ez csak egy példa a sok, illetve millió helyzet közül, ami elgondolkodtatja és boldoggá teszi az embert, hiszen azt érzi, hogy valamit tenni tudott. Erre viszont csak csapatban és ilyen jó csapatban adódik lehetőség, amit szerintem ebben a táborban Isten áldásával megteremtettünk egyrészt tudatos odafigyeléssel, másrészt spontán módon, összehangoltam működve. Nagyon köszönöm, hogy részt vehettem benne.

Ágoston Ildikó

Milyen új dolgot mondhat el az ember a kedvenc táboráról, ahol 12.-edjére van, amely a kedvenc tavánál van, ahol számtalanszor volt, és ahol egy héten keresztül folyamatos dicsőítést és hitben való fejlődést él át, immár 12. alkalommal?

Mindent!

A fűzfői tábor (tapasztalatból mondom) egyszerűen nem válik unalmassá. Bár díszleteiben a hetek hasonlóak, és vannak visszatérő események is, hála az Úrnak, ezek az ismétlődő elemek is teljesen új színezettel tudnak megtelni évről-évre.

Ennek több fontos eleme van, elsőként a történet, ami mindig más tanulságokra világít rá, és remekül szolgálja gyermekek és felnőttek hitbéli épülését. Idén Nehémiás történetével ismerkedtünk meg, ami elképesztően fontos, ám gyakran mellőzött része a babiloni fogság környéki időknek. A történet Isten megtartó erejéről és az Istenben lévő közös cél fontosságáról szólt, amit egy ilyen tábor alatt mindenki a saját bőrén tapasztalhat meg. Ennek a legkézzelfoghatóbb megnyilvánulása a csapatok által közösen felépített Jeruzsálem makett, ami, ha kicsiben is, de átélhetővé tette az Isten felé mutató közös cél élményét.

A második fontos elem a tábor főszervezőinek állhatatos munkája és folyamatos képessége a megújulásra. Beszéljünk akár régi veteránokról vagy nagy visszatérőkről egy közös: A hosszú évek alatt sem felejtették el, hogy az Istenről való beszéd megértéséhez nem lehet valaki túl fiatal. Pusztán a mesélő nem elég képzett. Ők viszont minden vágyat felülmúlóan tesznek átélhetővé nem feltétlen könnyűnek számító bibliai történeteket, immár több mint 30 (!!!) éve.

Utoljára pedig egyértelműen ki kell mondani, mert látható, hogy az Úr akarata az, ami a legerősebb fenntartó eleme a tábornak. Hála a kegyelemnek, legyen pandémia, rossz idő, fura helyszín, a gyerekek és a felnőttek mindig jól érzik magukat, boldogan és feltöltődve érnek haza, és ennél többet kérni sem lehet!

Áldjuk az Urat, és köszönjük a fantasztikus élményeket! És remélem, hogy **jövőre még többen leszünk!**

Böröczfy-Végh Péter Ferenc

Nekem nagyon - nagy élmény volt a tábor. Bár kisebb koromban többször is részt vettem rajta, mint táborozó, most, hogy csapatvezető lehettem, egy teljesen másik oldalról is átélhettem a tábort, és boldogan mondhatom, hogy a napközis hittantáborral kapcsolatos szép emlékeim idén is gyarapodtak.

Szerintem a hittanoktatóknak idén is sikerült a bibliai történetet - ami Ruth könyvéből volt - minden korosztálynak befogadhatóvá, sőt izgalmassá tenni. Szinte láttam, ahogy a gyerekek napról-napra várják, hogyan folytatódik Ruth története. Örültem, hogy azzal, hogy egész nap ott voltam a gyerekekkel, velük imádkoztam és énekeltem, nemcsak ők, hanem én is közelebb kerülhettem Istenhez.

Jó volt látni, hogy azok a gyerekek is, akik a tábor elején a legfélénkebbek voltak, hogyan szereznek új barátokat, és hogyan izgulnak együtt a többiekkel a pénteki előadás előtt. Ezt a tábort tényleg csak ajánlani tudom mindenkinek, és remélem, hogy jövőre sok új és régi arcot fogok ismét látni.

Csák Emma

Ottalvós tábor:

Napfényes korai órában kezdődött kalandunk a vasútállomáson. Az úti célunk ezúttal Balatonfüred volt.
A táborban csapatokban dolgoztunk, a héten Nehémiás könyvével foglalkoztunk.
Számos, nagyszerű programot szerveztek nekünk a hétre az ifisek és a hitoktatók. Volt: „A-hitat” és” „B-hitat”, Jeruzsálem falának elkészítése agyagból, csapat-himnusz alkotása, szobaszemle, naplóírás, csapatversenyek, akadályversenyek, és természetesen fürdőzés a Balatonban.
A tábor végén előadás formájában bemutattuk, mit tanultunk a héten. Eredményhirdetéskor minden csapat nyert és kapott ajándékot is. Majd hamar eljött a szombat dél, és hazaindultunk. Sok-sok új élménnyel és barátokkal lettünk gazdagabbak.
Köszönjünk Istennek és a táborvezetőknek, hogy részt vehettünk ezen a felejthetetlen héten.

Napközis tábor

A hét témája: Ruth könyve volt.
Mi önkéntesként vettünk részt a táborban.
Segítettünk az étkezések előkészítésben, a gyerekek felügyeletében, a játékok szervezésében és lebonyolításában, de nagyokként is ugyanúgy élveztük a rókavadászatot, a gofri sütést, a vízibomba csatát, az új énekek tanulását, a közös fagyizást és a kézműves foglalkozásokat.
Sok új embert ismertünk meg, és új barátokat is találtunk a két hét alatt. Remélem jövőre is részt vehetünk a táboroztatásban, ezzel is szolgálva Istent.
Hanna és Rebeka

Hanna és Rebeka

Langyos szellővel tellt nyári reggel. 8 órakor már érkeznek a gyerekek. Szabad játék, reggeli torna, délelőtti foglalkozás, ebéd, csendespihenő, délutáni foglalkozás, csapatversenyek, uzsonna, szabad játék és már érkeznek is a szülők, irány hazafelé. Barátságok szövődnek, mélyülnek, nevetés, néha a kicsiknél kis pityergés, játékoknál izgatott szurkolás. – Ez akár egy átlagos nyári napközis tábor is lehetne…, ha az lenne, de nem!
Mitől más, mint a többi tábor? Idén például Ruth történetétől!
A foglalkozásokon, a történet kapcsán felmerülő értékekről, kérdésekről beszélgetünk, színezünk, ragasztunk. Naprólnapra jobban megismerjük a történetet, újra és újra közel kerülhetünk Istenhez, melyben a napi áhitat és a sok ének is segít. A tábor fénypontja, természetesen a rókavadászat és a goffri-party mellett, a péntek délutáni táborzáró-előadás, melyben az egész heti éneklés, zenélés, tánc és színházasdi összeáll, és ragyogó szemű szülők hallgatják a gyerekeket.
És ez egyik évben sincs másképp… Isten áldásával!

Csákné Juhász Szilvia

Életemben nem sokszor volt, hogy evezős hajót, kenut, kajakot vagy más egyéb vízi járművet használtam volna. Valahogy mindig is hidegen hagyott ez az opció, de egy hónappal ezelőtt apámat Koroknai-Tegez Ferenc lelkipásztor azzal kereste meg hogy szervez egy kenu túrát a Tiszán, ami egy hétig tartana. Apám ugrott is a lehetőségre és engem is megkérdezett, hogy lenne-e kedvem menni és én is igent mondtam.

Hétfőn nyolcan indultunk el Pestről a kiinduló állomásunkra Tiszabecsre. A hét során minden egyes nap mindenki imádkozott valamiért. Legyen az az, hogy ne essen az eső, épségben tudjunk lejutni Tokajig vagy hogy ne boruljunk be a hajóval a Tiszába. Nem csak a testi, hanem a lelki feltöltődésért is imádkoztunk, hogy vigyünk haza mást is nem csak élményeket.

Isten jelenlétét egész héten ÉREZTÜK a legkisebb örömökben is, ám csütörtökön eszméltünk rá igazán, hogy Istennek mekkora hatalma van. A 662-es folyamkilóméternél egy szép homokpadot találtunk az akkori szálláshelyünknek, tökéletes volt már így is vacsoráztunk egy jót és álomra hajtottuk fejünket. Reggel azzal ébresztettek, hogy keljünk fel mert ezt látnunk kell. Amint kiértem a sátorból egy ködfelhő lebegett a folyó felett és haladt balról és jobbról, középen találkoztak és függőlegesen felfelé szálltak. Apám fogalmazta meg ezt a látványt a legjobban „Így szállnak föl az imák is Istenhez, mint ez a köd”. Szavakban leírhatatlan és átadhatatlan élmény volt, de tudtuk, hogy ez mind a mi Urunk keze által adatott meg nekünk.

Én igazán akkor értettem meg azt, hogy velünk van Isten amikor már nagyon ki akartunk kötni egy szálláshelyen, de sok kilométeren keresztül sehol sem találtunk homokpadot, ahol sátrat verhettünk volna. Egy óránál is többet eveztünk, mindenki nyűgös volt, meg akart állni. Dombrádtól Tokajig megtaláltuk az egyetlen homokpadot a legutolsó pillanatban. Isten kegyelméből megszállhattunk.

Az egész hét Áldásokkal teli volt. Mindenkit megáldott az Úr a maga módján, a saját dolgaiban és én úgy érzem, hogy hazahozott mindenki valami fontosat a túráról mely nem testi hanem lelki öröm.

Mészáros Máté

Már hagyománnyá vált, hogy a hittantáborokban gyülekezeti lógóval, és Igével ellátott pólóval ajándékozzuk meg a résztvevőket.

Látva ezeket a pólókat, többen kérték, hogy ők is szeretnének saját maguk részére, illetve ajándékba vásárolni. Így az utóbbi 3 évben nagyobb darabszámban rendeltünk, mint amire a táborokban szükség volt. Többféle színben, gyermek, női és férfi méretben, és különböző Igés felirattal áll rendelkezésre az iratterjesztésünk mellett. Kérjük a Testvéreket, vegyék, vigyék, ajándékozzák, ezzel is támogatva az idei évben soron következő gyermek-programjaink felszerelés-költségét, illetve így is eleget tehetünk a missziós parancsnak.